

***Trenta-tres nits amb Baudelaire* - Antoine Compagnon**

Tan bon punt veiem a la llibreria un llibre titulat *Trenta-tres nits amb Baudelaire* no podem evitar de pensar: un altre? vols dir que ja no esta tot dit? Llavors veiem que l'autor és Antoine Compagnon, autor de dos volums sobre Baudelaire i del celebrat *Quaranta nits amb Montaigne*, sorgit del mateix programa radiofònic, o sigui, breu i lleuger. I en aquell moment decidim que sí, que el llegirem. I l'encertem.

Compagnon no pretén explicar-nos Baudelaire. Ja ho sabem, com era: antipàtic, emmarat, solitari, violent, addicte, hipersensible, però sobretot rabiosament modern, oracular, un autor molt més viu que la majoria dels que l'acompanyen al taulell de la llibreria: repetitius, gregaris, simpàtics, innecessaris.

Trenta-tres nits amb Baudelaire no repeteix el que ha estat dit, sinó que comenta, explora i, tot combinant obra, història i biografia, relliga el que sabíem però havíem oblidat, o potser el que sabíem malament, o el que no havíem sabut veure. Fixem-nos, per exemple, en el primer capítol, quan Compagnon recupera un poema que Baudelaire va dedicar a la seva mare, i el situa al costat de la carta on li recrimina no haver-lo llegit amb atenció, per afegir finalment el fragment d'un altre poema, on Baudelaire recrea el moment en què la seva mare es queixa d'haver-lo infantat.

El mèrit d'Antoine Compagnon és contextualitzar textos coneguts que no havíem llegit prou bé i aprofundir-hi. Ens fa fixar en algun detall d'un poema tan conegut com *À une passante*, recopila les reflexions del poeta sobre el riure, ens recorda la transversalitat de la figura del drapaire, omnipresent al París de l'època, que representa la creació entesa com a reciclatge: "He pastat fang i n'he fet or."

Trenta-tres nits amb Baudelaire millora *La Folie Baudelaire* de Roberto Calasso perquè és més sintètic, o sigui, més baudelairià, ja que segueix el model de proses breus i suggerents de *Spleen de París*. Per l'erudició delicada, recorda *El lloro de Flaubert*, que va servir perquè descobríssim alhora Julian Barnes i l'ós de Normandia. Compagnon excel·leix a l'hora de recuperar amb humanitat la humanitat de Baudelaire, l'escriptor més distant i el més patidor: "La por, sobretot; la por de morir de sobte; la pot de viure massa temps; la por de veure't morir, la por d'adormir-me i l'horror de despertar-me".